

Posamezna številka v Ljubljani in Trstu 4 vin.

"JUTRO" izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 3. jutraj, ob ponedeljkih ob 5. jutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvo mesečno K 1.—, z dostavljanjem na dom K 1.20; s pošto celoletno K 18.—, polletno K 9.—, četrletno K 4.50, mesečno K 1.50. Za inozemstvo celoletno K 28.—. Telefon številka 118.

JUTRO

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

Izven Ljubljane in Trsta 6 vin.

Uredništvo in upravnistvo je v Franciskanski ulici 8. Dopisi se pošiljajo uredništvu, naročnina upravnistvu. Nepriljubljena pisma se ne sprejemajo, rokopiši se ne vračajo. Za oglaševanje plača: peti vrsta 15 v. osmrtice, poslana in zabavala vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju popust. Za odgovor je priložiti znamko. Telefon številka 118.

Ali smejo?

Leta 1848. so se začeli po vsej Evropi in tudi v Avstriji veliki nemiri po mestih in med ljudstvom po deželi. Izbruhnila je na vseh krajih dolgo skrivaj pripravljena revolucija. Ideje svobode, napredka in narodnosti ki so se širile po knjigah in s jih privrženci in branitelji starega sistema uničevali in tlačili s svojim policijskim režimom, so naenkrat zmogle nad zastarelo reakcionarsko silo in so prevlele mahoma vse sloje. V Franciji, v Nemčiji, v Italiji in v Avstriji se je začel naenkrat boj, ki se je že dolgo pripravljaval proti staremu absolutističnemu vladanju v Evropi. Ideje narodnosti, napredka in svobode so bile pri nas izražene v besedi „konstitucija“ ustava. Ta ustava je imela dati osebnostno svobodo, zagotoviti enakopravnost ljudi in narodov te države in priznati, da vsa sila države izhaja iz ljudstva. To je bil torej ideal, za katerega je šla v boj revolucija 1848. boja. In to je ta revolucija tudi dossegla.

Ko so nastali nemiri na Dunaju, so na cesarskem dvoru komaj slutili o njih, ker so se čutili varne pod varstvom Metternichovega sistema, ki se je imenoval kučar Evrope. In tako so se že poznile ulice z nemirnimi ljudstvom, že so se valile mase proti cesarskemu gradu in kriki in vpitje je bilo tolikšno, da se je slišalo tudi v notranje dvorne prostore. Cesar Ferdinand je slišal ta krik in vpitje in je vprašal, kaj pomeni, odgovorili so mu, da ljudje delajo revolucijo in da zahtevajo konstitucijo. „Dürfen sie denn das?“ je vprašal cesar v svojem pristnem dunajskem dialektu. Ali smejo? „Ali smejo zahtevati?“ je vprašal cesar 1. 1848. ko še ni vedel, da je ljudstvo podlaga in sila cele države in je mislil, da jo drže le Metternichovi policaji, cenzorji in vojskovi. Ali smejo? Cesar ni vedel, da smejo, niti si ni mogel misliti, da smejo. Ni bila navada, da bi bili zahtevali odločno, brezobzirno, brez odlašanja. Metternich je seveda rekel, da ne smejo in je spustil nanje vojske, puške in kanone. Toda to je malo pomagalo. Narodni so dosegli, kar so hoteli, ker je bila pravica na njih strani, in so torej smeli zahtevati; dosegli so, ker so vedeli da smejo, umaknili so se oni, ki niso vedeli, da smejo.

Takrat so narodi vedeli, kaj smejo zahtevati, na Dunaju tega niso vedeli, danes na Dunaju vedo, kaj smejo narodi po ustavi zahtevati, toda narodi ne vedo.

Vprašajte našega kmeta o raznih naših potrebah in zahtevah in vprašal vas bo: ali smejo? Vprašajte ga, zakaj to in ono ne zahtevajo naši poslanci in vprašal vas bo: Ali smejo? Mi se vključ temu, da živimo že čez 60 let v ustavni državi še vedno ne zavedamo, kaj smemo in kaj ne smemo. Mi še vedno mislimo, da je vse kar dobimo in dosežemo le dar, ki ga nam dajo po milosti na Dunaju, pozabimo pa, da smo enakopraven na-

rod države, da plačujemo davke in dajemo svoje moči v službo države, da imamo torej pravico zahtevati.

Ali smejo? Tako bi se morali tudi mi vprašati, kadar posega vlada po naših narodnih pravicah, po naši lasti, do katere nima druge pravice nego, da nam pram nji izpolnjuje svoje dolžnosti, kakor jih mora narod izpolnjevati nampram državi. Ali smejo torej nas pomenečevati na Koroškem z nemškimi šolami in uradi, s izjavajočimi uradniki in učitelji, ali smejo nam odrekati naše srednje šole in vse one kulturne zahteve, ki so nujna potreba naše narodne kulture, ali sme proti nam množiti potujočevalne sile v naši domovini. Ali smejo?

Mi tega ne vprašamo, komaj si upamo vprašati, ali smejo zahtevati. Niti ne vemo, kaj smemo zahtevati, kaj smemo in kaj moramo!

Naš človek niti ne ve, ali smemo zahtevati pravico? Kako vprašanje: zahtevati, kar nam gre. In morda niti ne vemo, kaj nam gre. Zato ne vemo, kaj smemo. Klerikalci imajo po deželi lahko delo: naš kmet ne ve, kaj sme in kaj smemo, niti ne ve, kaj smejo njegovi poslanci, da, niti tega ne ve, kaj morajo. Zato je z nami lahek posel: poslanci imajo lahek posel z narodom, in vlada s poslanci. Zato gre tako slabo z našimi kulturnimi zahtevami in pojde tako dolgo? da bo narod vedel, kaj sme.

Amerikanerije.

Afera ameriškega advokata in bankir-časnika, — oba slovenske narodnosti, — je in mora biti nerazumljiva vsem, kateri ne poznajo političnih in družabnih razmer obstoječih v Združenih državah ter odnosajev, v katere pridejo oni priseljenci ali immigrantje (emigrant = izseljenec, immigrant = priseljenec), kateri pripadajo tako zvanim inteligenci.

Inteligenca evropskih izseljencev se more razvrstiti v dve vrsti. Eno tvorijo oni, kateri so se učili malo časa v šolah, nakar so se učili kakega rokodelstva ali pa obrti. Oni imajo sicer malo književnega poudarka, zato pa jih odškoduje večja življenska praktičnost in dejstvo, da dobe vsaki čas — izvemši v prav neugodnih splošnih industrijskih krizah — delo v svojem rokodelstvu ali obrtni stroki, v kateri so se izvežbali. To tudi, če ne razumejo prav nič angleško, vsaj pri takih mehaničnih delih možgani in njih tolmač, jezik, igraja le pasivno podrejeno ulogo. Ako tak malo šolan emigrant poseđa še nekaj navadne konjske pameti — kakor pravi Amerikaneec — če dalje vstrajno dela par let, potem se prav lahko denarno tako povzdigne, da postane neodvisen v socialnem oziru, z drugimi besedami, ustavi se kot salonar (krečmar), lastnik časnika ali pa prodajalec voznih parobrodskih listkov in pošiljatelj denarja v staro domovino „po najbolj sigurnem in cenem potu“. Dobro! Le-te

stopinje je dosedaj doseglo več sto Slovencev v Ameriki, — onih Slovencev, katere smo orisali kot inteligenco, malo šolano, večšo kakega ročnega dela in po materi naravi obdarovano z navadno več ali manj konjsko pametjo.

Med temi stotinami Slovencev oziroma Hrvatov, kateri so dosegli tako socialno stališče, kakor smo prej omenili, je pa nekoliko individuvov, kateri se povzdigne čez ta nivo ter postanejo prave „dike“ pasme iz katere so izšli. Salonar, kateri toči pristno domače vino, sveže pivo, prodaja unijske smodke, postavi na mizo sem-ter-tja prost prigrizek — free lunch — v podobi sunka ali pečenega janca, ter ima navado pogostega „tretanja“ (dati pivcem pijačo zastoj, namreč, če se k odhodu pripravljajo, da s tem zopet zbudi njih željo) — le-tak salonar začne kmalu obračati nase oči svojih rojakov in je na poti, da postane dika in čast naroda. To ime pa se ga prav gotovo prime, če plača za precej velik oglaš v tem ali drugem „Glasu“ in če nastopi kot kandidat pri kakih volitvah, n. pr. kot občinski svetovalec. Kako to pride?

Oni ameriški gospodje, kateri nekoliko tednov pred političnimi volitvami nosijo cilindre sviteče kot solnce, v srcah na prsih demante in zlate verižice pri žepnih urah kot palec debele, niso zastoj že dolgo opazovali, da poseta lokal našega salonarja veliko rojakov, med katerimi je dosti volilcev. Navadno jih imenujejo ti gospodje politikarji „dirty Polaks ali damned dago“ — prav nič lepe besede to! Ko pa volitev pride se ti „umazani Polaki“ in prokleti — „psi“ spremene iz „negligible quality“ v „factors of political potency“. Da si prisvoje to politično silo v svoje namene, se približajo ti gospodje ministru salonkeperju ter ga z lepimi besedami in objubami pripravijo h temu, da postane kandidat za „aldermana“ (mestnega svetovalca) v tem ali onem volilnem okraju in da svoj vpliv med rojaki-volilci ukoristi v prospeh bodisi republikanske ali demokratske stranke.

Da, lepih besed in še lepših objub je treba, da se Janez, kateri je pred par leti še doma delal v hosti ali na polju ali kakim delavni odloči, postati svetovalec mesta v ponosni republiki of the „proud and free“ — ponosnih in slobodnih državljanov. S temi mesti v majhnih mestih ni zvezana nobena plača, nesejo pa odbor-niška poslovanja in kontrakti, kateri čakajo rešitev skrbnih mestnih očetov. Novi mostovi, nov vodovod, nove šole, novi parki, nova mestna hiša i. t. d. se bodo zidali, ta ali druga kompanja hoče graditi elektrarno, poulično železnico, ta ali druga tovarna ali železnica bi rada dobila v svojo last kos občinske zemlje za nič ali pa za skledo leče, — vse to bo vestnim — jako širokovestnim — svetovalcom neslo lep „boodle“ — podkupnino — in naš mister salonar odšteje 500 dolarjev ali pa še več v žepe svilih gospodov politikarjev, da bo smel nastopiti kot kandidat mestnega očeta ter glasovati

za zidanje šolskega poslopja, katero bo vredno en milijon dolarjev, požrlo pa bo dva ali celo tri.

In kmalo se čita v slovenskih ali hrvatskih ameriških listih: „Naš člani in za občni blagor mnogo zasluženi rojak Janez Zavšesar, je bil pri zadnjih volitvah v Kalamucu izvoljen mestnim svetovalcem. Res ponosni moremo mi Slovenci v Ameriki biti na take značaje, kateri so dika našega naroda. Živio gospod Janez Zavšesar!“

Angleški list „The Herald of Truth“ v Kalamucu prinese notico, da je med uspešnimi kandidati tudi John Zajiser, „a prominent, much respected citizen“, kateri je prišel pred toliko leti iz Avstrije v Ameriko, ter je med prebivalci mesta splošno znan pod imenom „The Slavonianking“.

„Slavonians“ navadno pravijo Amerikani Slovincem v Ameriki.

Vroči in svetli žarki dike ali celo kraljeve svilsti so pa tako močni, da segajo celo čez atlantiško morje in tako se pripeti, da najde Janez Zavšesar, dika in mestni svetovalec v Kalamucu, pot tudi v predele kakega ljubljanskega lista. Slavno uredništvo pristavi opazko: „Res je veselo opazovati, kako se politična zrelost naših rojakov razvija na svobodnih tleh ameriške republike.“

Janez Zavšesar postane član merodajen občan ameriškega mesta, šola, most, bolnišnica se je zidala, tovarna je dobila lep kos občinskega prostora, pod pogojem da ga sme 999 let rabiti, potem pa napraviti na tem mestu bolnico za bolne na pljučih, nova konkurenčna elektrarna je uničila staro ter računa 1000 električnih enot 50 centov več kot prejšnja in to za to, ker je tona premoga za deset centov poskočila — vsaj tako pravi „The Herald of Truth“. (Oznanjevalce resnice.) Ko se je vse to zgodilo, je Janez Zavšesar kupil nasproti svojega salona dve stabišči, zgradil je 7 nadstropno hišo, na kateri je tabla z besedami „Hotel Liberty“, na šipah v prtiliču pa se blišči v zlatih krkah „Buffet — Restaurant“. Janez sam pa prelesketava vse, v širokem oprsu njegove trde postrkane srca se šopirijo kar trije demanti, veliki ko lešniki, on pa pravi, če se poniža zameniti kraljevo njegovo angleščino s slovenščino: vse bi bilo dobro, ko bi me le želodec vedno ne bolel.

Malo šolanje, znanje praktičnega dela, „navadna konjska pamet“ in precejšnja porcija prefriganosti, so postavili Janeza socialno nad druge rojake — tako se v Ameriki „sreča“ naredi — Janez Zavšesar pa se otrokom in velikim postavlja kot izgled kremenitega značaja, vstrajne delavnosti in zmernosti.

Iz slovenskih krajev.

Iz Št. Petra na Krasu. Kako dobro se razvija naše sokolsko društvo vključ vsem intrigam našim nasprotnikov, bilo je razvidno na dobro obiskanem I. občnem zboru dne 15. januarja t. l. Udeležilo se ga je čez

40 članov. Predsedstvo je prevzel brat

Ivan Cvetnič, ki je poročal o ustanovitvi Sokola v preteklem letu, o delovanju društvenega odbora, ter o blagajni. Od 9. oktobra pr. l. do 15. januarja t. l. bilo je dohodkov 922 K 38 vin., stroškov, pa 871 K 78 vin., torej prebitka 50 K 60 vin. Nabavilo se je orodje: drog, bradlja in konj. Društvenih sej je bilo šest, katere so odborniki prav pridno obiskovali. Članov šteje društvo 87 in sicer: 4 ustanovniki, 21 izvršujočih in 62 podpornih članov. Zastopano je bilo društvo na šestih izletih v lepem številu, ter na župni seji po bratu načelniku Hugonu Tureku in bratu tajniku Ivanu Cvetniču. Nato je poročal brat načelnik o delovanju v telovadnici. Telovadilo se je skupaj 62 ur. Skupna udeležba 359 telovadcev, povprečna udeležba 12 telovadcev. Nato se je volil odbor, pri katerem so bili razen dveh novih izvoljeni stari odborniki. Razen tega se je volil tudi pripravljalni odbor za župni zlet, v katerega je bilo izvoljenih 17 odbornikov. Pri tem se je živahno debatiralo, nakar se je občni zbor zaključil. — Dne 2. svečana je priredil naš Sokol svojo prvo veselico, katere je v vsakem oziru nad vse pričakovanje dobro uspešna. Udeležba je bila upr. sijajna. Zlasti pa se moramo zahvaliti vrlim bratom iz Postojne in Ilirske Bistrice, ter našim zavednim naprednjakom iz Št. Petra in okolice. Vsa hvala gre tudi našim narodnim damam za njih trud in požrtvovalno delo, tako pri nabiranju dobrot, pri prodaji šopkov in razglednic, kakor tudi vrlim kuharicam, katere so nam v prvi vrsti pripomogle do tako sijajnega uspeha. Hvala gre tudi hrastovskim dekletom za njih trud pri krašnji veselilnih prostorov. Da so se vsi prav imenito zabavali, je pa dokaz, da je bila prostorna plesna dvorana nabito polna in da so se veseli parčki ob zvokih vrle postojnske godbe sukali do belega dne. Posebno priznanje je žel kvartet gg. uradnikov za njega krasne pesmice. Kakor je veselica splošno dobro izpala, je bil tudi gmetni dohodek prav izjemen. Čisti dobiček znaša 430 K. Zahvalimo se še enkrat vsem udeležnikom, ter jim ključemo do vselegega svidenja na enaki prireditvi v Št. Petru. — Na zdar.

Splošni pregled.

Razmerje med univerzami in prebivalstvom v raznih državah kaže sledeče številke. Svica ima 7 univerz, ena pride na 500.000 prebivalcev, Belgija ima 4 univerze, ena pride na 1.600.000 prebivalcev, Italija ima 21 univerz, ena pride na 1.600.000 prebivalcev, Španija ima 11 univerz, ena pride na 1.700.000 prebivalcev, Francija ima 16 univerz, ena pride na 2.400.000 prebivalcev, Danska ima 1 univerzo za 2.600.000 prebivalcev, Anglija ima 16 univerz, ena pride na 2.600.000 prebivalcev, Grška ima 1 univerzo na 2.600.000 prebivalcev

LISTEK.

MICHEL ZÉVACO:

Most vzdihljajev.

Roman iz starih Benetek.

Roland je pričel dolbsti ta rov, ki je imel voditi poševno proti desni navzgor. Kadar bi pridobil nad površje vode, bi mu bilo treba samo še napraviti luknjo, skozi katero bi se spustil v kanal. Tako bi prišel naravnost pod Most Vzdihljajev.

Dne 12. decembra l. 1510. je Roland v severnem kotu svoje temnice pričel borbo s kamenom, na kraju, ki ga še dandanašnji kažejo redkim obiskovalcem — to je, na poldrugo leto po dnevu, ko so ga bili zaprli.

Sicer pa on sam ni poznal tega datuma, ki je prišel le čisto slučajno na dan. Ne samo, da je bil izgubil natančno mero za čas, nego tudi tisti trije meseci, ko je bil blazen, so mu vzeli možnost, zavedati se, koliko tednov ali mesecev je že prebil v svojem podzemljskem grobu.

Njegovo edino orodje je bil košček razbitega vrča. In način dela je bil tako počasen, da bi bil pač vsakdo drugi izgubil pogum. Izpraskaval je malto kroinkrog kamena ter jo prestregel drobce za drobce in jo razsipal po tleh svoje temnice.

Rabil je štiri meseca neprestanega dela, preden je izdolbel prvi kamen. Kolikokrat je med tem zagriženim delom opešal in prenehal v hipnem obupu, podprl si glavo, z rokami ter čepel v kotu po cele dolge ure ter plakal tihe, bridke solze! ... A nato se mu je vselej bliskoma obrnila misel, in je skočil pokoncu ter se z novim upanjem polotil dela.

Iu ko se mu je naposled posrečilo, da je z okrvavljenimi prsti izdrl prvi kamen iz njegove lege, je bil ves dan kakor pijan od neizmerne radosti.

Porinil je kamen pod svojo posteljo ter se lotil naslednjega.

Delo je postajalo lažje. S časom si je pridobil spretnost, ki je v začetku ni imel. Po izdrtju prvega kamena je dospel Roland do plasti na-

teptane zemlje, pomešane z malto in manjšim kamenjem. Ta plast je ležala med dvema navpičnima stenama, ki sta sestojali obdedve iz debelih kosov granita. Ako bi bil Roland prekal po plast tik pred seboj in predrl nato še drugo steno, bi bil prišel naravnost pod kanal.

Toda on je jel kopati poševno navzgor; izprva je hotel prodreti pod kanalovo strugo, nato pa tik nad površino vode. Kmalu je mogel stati pokoncu v svojem rovu, nakar je pričel kopati v namerjani poševni črti. Čim je izpodkopal gručo zemlje nad svojo glavo, je moral vedno nazaj iz svojega rova; zdobil je odkopane grude ter jih razsul po tleh svoje temnice, ki so postajala na ta način čimdalje višja in višja.

Kakor hitro je začel v bližini vrat le najmanjši šum, je Roland pričel brezumno kričati in divjati ter se delati, kakor daga zopet lomi besnost. Natanko je poznal trenutke, ko so mu pri-našali hrano, in kadarkoli je ječar odprl mrežo na vratih, je vselej zagledal izkrivljeno obličje in divje se leskečoč, oči svojega jetnika. Sicer pa je bila mreža tako napravljena, da jetnik ni mogel doseči ječarja, tudi če bi bil iztegnil roke. Tako je bil ječar varen pred vsakim poizkusom zoper njegovo življenje; ravno zato pa mu je bilo tudi zelo otežkočeno, zasledovati jetnikovo početje v temnici.

Ko so minila tri leta, je bil Roland takorekoč pozabljen. Dasi so včasih še slišali njegovo tulenje in klicanje, vendar se nihče ni nič menil zanj. Samo ječar, ki mu je bila posebej poverjena številka 17, je mašinelno nadaljeval svoje opravilo: vsaka dva dni je prinašal novega kruha in sveže vode. Odprl je o-mrežje, ozrl se na svojega jetnika, tiuntam je tudi izpregovoril kako besedo, a nato je vedno odšel, in Roland je imel zopet dva dni mir.

Z gorečnostjo se je zopet lotil dela. Spal je jedva pet ur na dan. Zadobil je bil svoje posebne navade in si razdelil svoj čas; jedel je ob določeni uri, in včasih si je privoščil celo četrt ure odmor. Toda ti trenotki odmoru so mu bili strašni. Kajti kakor hitro njegove roke niso imele več opravka, in kakor hitro se njegov duh ni več napejal proti večni misli na osvobodjenje, so ga vznemirjali in morili spomini, ki so ostajali živi v njegovem srcu. In v takih trenutkih se je po navadi bridko razjokal. Nato je napolnil dan, ko so mu celo solze usahnile.

Kdor bi bil tiste čase videl Rolanda, bi se ga bil pristašil. Bil je nenavadno shujšan. Njegovega lica je bila zgolj kost in koža. Trde gube so mu orale čelo. Oči so mu gorele z neznosnim žarom. Bil je takorekoč nag; samo par brezobličnih cunj je še viselo na njem. Kadar je prišel iz svoje luknje, pokrit s prstjo in prahom, z obrazom kakor divjak, je bil ves podoben živali iz prazgodovinskih časov, napol človeku, napol zveri.

Koovi vrča, ki so mu služili za orodje, so bili že zdavnaj porabljeni. Toda čim je njegovo delo napredovalo, je nahajal v prsti vsakovrstne kosce kremenja in drugačnega kamenja, ki jih je zbiral in urejal ter se posluževal tega za dleto, drugega za kladivo, in tako dalje.

Čim je prihajal višje, je delal v svojem rovu zaseke, kamor je postavljaj noge. Tako je stal pri delu po cele ure, dolbeč nad svojo glavo in naslonjen s stopali in s koleno, podoben bajni podzemljski živali.

Nekega dne, ko je praskal nad seboj, se je njegov kremen dotaknil nečega trdega, kar ni bilo niti prst, niti malta. Izprva je menil, da je zadel ob kak velik kamen, kakršnih je bil našel že več, in je grebel dalje. Toda čim več je odgrebel, tem širji je prihajal ta kamen. Ves dan je grebel Roland okrog tega kamena.

Drugi dan je nadaljeval svoje delo, in po večih urah se mu je razodela resnica v vsej svoji strahotnosti:

Ta kamen je bila široka tlakova plošča, in okrog nje so se nahajale druge. Nesrečnež je zavzdihnil v neizrekljivem obupu: njegov rov se je končaval pod drugo, jetniško celico!

Roland se je počasi vrnil iz svojega rova, ki je bil takrat okroglo petintrideset čevljev visok. Lege! je na tla svoje ječe, zakril si glavo z rokami, ter poizkusil premisliti svoj položaj.

Prvi napör dobro urejenih značajev je spričo katastrofe ta, da ukroto obup in uravnajo svoje misli. Kakor hitro je popravljena notranja nesreča, je mogoče popraviti tudi zunanja.

V Rolandu se je vršila kriza, podobna tisti, ko je trepetaje od groze premagal in zatrl svojo blaznost. V življenju nekaterih ljudi nahajamo neurja, ki se napravljajo in razsipajo z isto silnostjo, duša pa se pred njim potuhne, čakajoča udarca, ki jo ima streti pod seboj.

(Dalje.)

Nemčija ima 22 univerz, ena pride na 2.700.000 prebivalcev, Rumunska ima 1 univerzo na 2.900.000 prebivalcev, Avstrija ima 8 univerz, ena pride torej na 3.270.000 prebivalcev, Bolgarija ima 1 univerzo na 4.000.000 prebivalcev. Avstrija je torej na zadnjem mestu pred Rusijo in ima med srednjeevropskimi državami razmeroma najmanj univerz. Kar se tiče narodnosti, imajo Nemci 5 univerz, ena pride na 1.800.000 Nemcev, Poljaki 2 univerzi, ena na 2.100.000 prebivalcev, Čehi eno univerzo na 6.000.000 prebivalcev, Slovenci nobene.

Slovanski poslanci o laški fakulteti. Pod tem naslovom prinaša milanski „Secolo“ pogovor s poslancem Biankinijem, ki se je izrazil, da bo provizorična rešitev laškega vseučiliškega vprašanja postala stalna, kakor je to v Avstriji navada. Dalmacija je bila pred 43 leti provizorično priključena k Avstriji in je definitivno ostalo tako. Reka je bila provizorično pred 43 leti priključena k Ogrski in je tudi do danes ostala, ravno tako bo provizorična laška fakulteta tudi po 4 letih na Dunaju ostala kot stalna. Zato bi bilo po mnenju poslanca Biankinija najbolje, ako bi se Italijani zadovoljili s kakim mestom na južnem Tirolskem. Po njegovem mnenju bi bil Trient najprimernejši. Isti list prinaša interview s poslancem Tresič-Pavičičem, ki pravi, da osebno ni proti italijanski fakulteti v Trstu. Toda vlada je proti in vse one stranke, ki se hočejo vladi prikupiti. Taktika Slovencev proti laški univerzi je bila skozinsko zavrnjena; bila je brez povišanja in je Slovencev prinesla le nasprotnike, pa nikakih koristi. Po mnenju Tresič-Pavičiča v Trstu ne bo nikoli laške fakultete, ker so proti nji vlada, nemški radikali, krščanski socialci in Slovenci. Tudi on je za Trient. V splošnem želi Tresič-Pavičič sporazumljenje Italije in Avstrije.

Garibaldi pojde v Albanijo. Italijanski republikanski listi so pričeli poziv mladega Garibaldija na italijansko mladino, da naj se dvignejo čez morje in zasedejo Albanijo. Spomladi baje odide večja četa prostovoljcev v Albanijo, kjer bodo skušali priboriti Albanijo Italiji.

Med Rusijo in Kitajsko je razmerje vedno bolj napeto. „Novoje Vremja“ piše, da so razmere postale zelo resne in da je položaj podoben kakor l. 1900., za časa vstaje boksarjev. Da bo Rusija pripravljena za vsak slučaj, mora pomnožiti svoje čete in pred vsem zavarovati železnico, ker bi se razveljabil boj pred vsem ob železnici.

Nemško-ruska pogajanja so še v teku in vendar pišejo o njih. Med točkami o pogajanjih baje ni omejenosti niti kanikinska železnica, niti maloazijske železnice, niti bagdadska, ampak le severozahodna in se povdaja status quo v Orientu. Vendar se z gotovostjo ne more verjeti tem poročilom, ker bodo pogajanja trajala še par tednov.

Revizija Durandovega procesa. Sporocali smo o bojih, ki so nastali proti francoski justici, ker je obsodilo sodišče Duranda zaradi tega, ker je razburjena množica umorila nekega stavkoka. Kakor poroča „Agence Havas“ se bo komisija za revizijo procesa sešla v najkrajšem času in bo odločila vse potrebno.

Proces proti 101 ruskim študentom v Lvovu zaradi udeležbe pri vseučiliških nemirih meseca julija prošlega leta, se je začel včeraj. Proces bo trajal 6 tednov. Porotna dvorana je bila nalašč prirejena za to veliko število obtoženih in sicer tako, da bodo študentje sedeli tam, kjer je bil prej prostor za občinstvo. K obravnavi bo vstop dovoljen le malemu številu poslušalcev. Senatu bo predsedoval Berotynski, obravnavalo se bo rusinški. Obtoženi so 101 študenti na zločin javnega nasilja, na zločin težke te-

lesne poškodbe in za prestopke proti orožnemu patentu.

Študentski nemiri na ruskih univerzah so se pojavili letos zopet, kakor vsako leto. Povod je dala k temu smrt Leva Tolstega, toda nemiri bi bili kmalu utihnili, ako bi se ne bila vmešavala vlada v dijaške razmere in posegla po vseučiliški avtonomiji. Dijaški nemiri se pojavljajo na ruskih univerzah že od l. 1858. vsako leto. Od leta 1890. imajo bolj in bolj političen značaj. Med dijaštvom so vse struje od najradikalnejših do najreakcijonarnejših. Profesorstvo je v večini nazadnjaško in podpira vlado pri njenem delu. Brzjavijo poročajo: v Tomsku so sklenili študenti, da začno štrajkati. V Petrogradu se pojavljajo nemiri, nekateri profesorji ne predavajo, dvorane, kjer se vrše predavanja, stražijo vojaki. Toda predavanja so slabo obiskana. Med policijo in dijaštvom je prišlo do spopada. 80 dijakov je bilo zaprtih. V Varšavi so prosili profesorji za odpust.

DNEVNE VESTI.

Klerikalce smo zadeli na pravo mesto! Kakor pobesneli so klerikalci, ker smo dokazali, da so samo oni in oni sami zakrivali konkurz pri „Glavni“. Ali ni mar revizor Jošt sedaj njihova gospodarska kapaciteta? Ali ne sedi revizor Jošt v klerikalni gospodarski organizaciji kot ravnatelj? To je tisti revizor Jošt, ki je skozi leta in leta revidiral „Glavno posojilnico“. To je tisti Jošt, ki je zlorabljal svojo uradno moč kot oblastveni revizijski organ v to, da je prikrival falzificirane bilance in da ni niti zadržan, niti oblasti opozoril na dejansko slabo stanje „Glavne posojilnice“. Ne samo to, revizor Jošt je, potem ko je že vedel, da je „Glavna posojilnica“ pred konkurzom, izvalil s napačnimi poročili na Štajerskem ogromna posojila. Ne samo to, zadnje posojilo, ki ga je on dobil na Štajerskem za „Glavno“ je znašalo čez 300.000 kron. In od tega posojila je on, dasi revizor dobil mastno provizijo. Jasno je torej, da spada najprvo pod ključ človek, ki je sedaj med klerikalci prvi veljak in najuglednejši klerikalec. Če bi revizor Jošt pravočasno obvestil združnike in oblast kaj se dela v „Glavni“, bi ne bilo sedaj toliko in toliko žrtev. Klerikalci so sedaj povrh še nesramni in bi radi glavnega krivca obsili drugim na vrat. To pa delajo samo zato, da ne bi ljudstvo videlo, kako ljudje obstoje na čelu klerikalnih gospodarskih organizacij. V interesu vsega slovenskega gospodarstva je, da nemudoma upelje državno pravdnitvo preiskavo tudi proti Joštu, bivšemu revizorju „Glavne posojilnice“ in sedanjemu ravnatelju klerikalne „Gospodarske Zveze“.

Klerikalni učitelji „Slovenec“ in „Domoljub“. Že dlje časa priobčujeta „Slovenec“ in „Domoljub“ naravnost trapaste čevkarije o naprednem učiteljstvu: Pišeta pa to v takem tonu, kakor smo ga bili vajeni v časih najhujše klerikalne nizkosti in frivolnosti. Ne vemo, kdo je tisti, ki plačuje primanjkljaj, ki ga imata lista. Saj nazadnje nas ta stvar tudi ne briga; kdor hoče denar ravno proč metati v obliki tega neumnozlobnega papirja, svobodno mu; to je njegova stvar. Toda škandal pa je, da daje Katoliška tiskarna, ki jo podpirajo klerikalni učitelji takim ljudem potuho in zaslobo. Kadar bodo prišli klerikalni učitelji zopet s svojo kulturno kramo na dan in vpili o nravnih vzgoji, naj jim vsak zabrusi ta dva škandalozna lista v obraz. To nam lahko služi v najboljši dokaz, s katerim to klerikalno učiteljsko hinavščino razkrijemo. Našim ljudem pa svetujemo, liste, ki se tiskajo pod to streho, s „Sloven-

cem“, „Domoljubom“, „Slov. učiteljem“ in „Vrtcem“ vred nazaj poslati, tja, od koder so prišli. To je edina metoda, katero klerikalec razume in občuti!

Neka stara teta, ki iz Trsta vedno laja na Ljubljano, se posebno rada zaletuje v „Jutro“, to pa zato, ker ga imajo tržaški Slovenci rajše kot njo. Nedoslednost nam očita klepetava teta, ker smo slučajno drugače ocenili v nekem uvodniku tržaško politiko, kot jo je ocenil dopisnik iz Trsta, ki voditelj tamošnje slovenske politike gotovo bolje pozna kot mi in smo mu pustili prosto besedo, ker naš glavni urednik ni nikak Cotič, da bi črtal iz manije kar po vrsti tuje rokopise. — Teta naj molči, ker drugače ji bomo začeli čitati in citirati gorostasne neumnosti, ki jih najdemo v njej vsak dan v vsakem drugem sestavku. Za danes pa — punctum!

Radi „živio“-klicev srbskemu kralju pravi „Slovenec“, da bi mogli čutiti Slovenci še slabe posledice in nam očita, da smo o tem poročali. Mi pa pravimo, da bomo čutili Slovenci — in že čutimo slabe posledice izdajalske klerikalne politike. Odločnih mož so se na Dunaju vedno bali in se jih bodo tudi v bodoče, izdajalcev pa ne, ker jih lahko kupijo, kadar hočejo. Italijani so klicali vedno razne „evviva“ in so dobili skoraj vse, kar so zahtevali, tudi pravno fakulteto, Slovenci smo pa dobili s svojim naravnost vsiljivo naglašanim patriotizmom vedno — figo.

Kdo je jezuit Rakovec? Pred kratkim je prikolovratil na gimnazijo v Kranju neki jezuit — Rakovec po imenu. Pater je nastavljen kot pomožni učitelj verouka. Rakovcu menda se sedaj ni znano, da so časi, ko so izvrševali jezuitje svojo šolsko metodo po gimnazijah, že zdavno minuli in da se bo tudi on moral privaditi polagoma duhu modernega časa. Jezuit Rakovec hoče čisto enostavno s pretepavanjem ubiti gimnazijcem v glavo svoje jezuitske nazore. Pozivljamo vse prizadete dijake, naj take slučaje takoj po starih naznanijo sodniji.

Volilcem in volilkam šentjakobskega okraja. Gospodarsko napredno društvo za šentjakobski okraj ima razpoložene volilne imenike za prihodnje občinske volitve v Ljubljani danes v četrtek 16. februarja v gostilni pri Briskiju v Florijanski ulici vselej od 5. do 8. zvečer. Ker so imeniki skrajno pomanjkljivi, pozivajo se gg. volilci in volilke, da se pridejo prebrati, če in kako so vpisani v njih, da se v slučaju napačnega vpisa ali izpustitve napravijo dotične reklamacije!

Dvorski okraj. Politično in izobraževalno društvo za dvorski okraj priredi v četrtek, dne 16. svečana t. l. ob 8. uri zvečer v gostilniških prostorih „pri Marčanu“ na Rimski cesti št. 19 javen shod. Na shodu bode govoril g. Adolf Ribnikar o političnem položaju s posebnim ozirom na predstojajoče občinske volitve. Volilci in volilke, udeležite se shoda polnoštevilno, da izveste za preteče vam lopovske klerikalne nakane. — Odbor.

K požaru v dr. Tavčarjevi hiši pripomnimo še sledeče: Gospa dr. Tavčarjeva ni bila rešena po požarni brambi, temveč kakor smo že poročali, potom privatnih oseb, ki so v naglici prinesle potrebne lestve iz Salendrove ulice, po katerih je gospa dr. Tavčarjeva mogla dospeti na tla in se tako rešiti. Na isti način se je potem tudi rešila kuharica. Zgodilo se je to prej, predno je prišla požarna bramba. Med reševalci so bili sledeči gospodje: Ivan Meglič, ključavničarski mojster; Josip Lončar, trgovec, Cenko ml., Josip Mulaček, uradnik c. kr. kmetijske družbe, Klauer ml., Ivan Michler, uslužbenec mestnega magistrata in še dva delavca.

„Prosveta“ je ustanovila v letošnjem poslovnem letu tri javne ljudske knjižnice, in sicer: v Beli cerkvi pri Novem mestu, v Notranjih gorah pri Brezovici in v Tolstem vrhu na Ko-roškem. Odboru prihaja vedno več prošenj za ustanovitve knjižnic, posebno iz obmejnih krajev. Društvo pa zaradi pomanjkanja zadostnih sredstev ne more vsem tem prošnjam ustreči in zato se obrača na vse rodoljube s prošnjo, da ji darujejo bodisi primer-nih, posebno mladinskih spisov ali pa ji pomagajo s prispevki v gotovini.

„Prosveti“ so darovali do konca januarja: g. Fr. Breskvar, knjigovez, 25 K; g. dež. poslanec dr. K. Triller 20 K; po 10 K gg.: dr. Fr. Munda, Jos. Smolej, Jos. Poklukar, dr. Brett; po 5 K gg.: dr. J. Tičar, dr. Štempihar, Luka Svetec, L. Schwentner, O. Ploj, E. Josin; 4 K g. prof. R. Perušek, po 3 K gg. prof. J. Breznik in Fr. Stupica, po 2 K gg. Ant. Trevn in And. Oset (najemnik Tolstovrške slatine za poslanih 10 listkov te slatine). Odbor se vsem darovalcem iskreno zahvaljuje. Vivant sequentes!

Ljubljanske dame in gospodične imajo svoj sestanek v svrhu dobrodelne prireditve za „Domovino“ v petek, 17. t. m. v „Narodni kavarni“. Vabljenе so na ta sestanek brez izjeme vse dame in gospodične, ki kažejo količjak simpatije do „Domovine“. Ker je še do prireditve le malo časa, je želeli točne in številne udeležbe, da se vse podrobnosti prireditve končno uredi. Posebna vabila se ne razpošiljajo.

Srbski kralj na Zidanem mostu. Iz Zidanega mosta nam javljajo 15. t. m.: Točno ob 6. uri 5 minut včeraj je došel dvorni vlak, tiho kot bi vozil po blazinah. Ker je vsled znane nerodnosti zveze obeh prog moral vlak obrniti, je pripeljal na postajo kot prvi oni voz, ki je bil prej zadej: Spalni voz internacionalne družbe. „Eine alte Schachtel“, je zinilo za menoj naduto nemčurce. Ko pa ste se prikazala zala dvorna voza temnoorodeče pobarvana s srbskim orlom in srbskimi napismi, briljantno razsvetljena ter dragoceno opremljena, ni bilo čuti nobenega zabavljanja. Prvotno ni bilo dovoljeno stopiti na peron. Ko pa je vlak ustavil, je hipoma hitelo vse iz čakalnic in restavracije tja, da je bilo precej napolnjeno. Kralj je sedel v prvem (Tsp 1.) civilno obločen — kakor so bili sploh vsi visoki potniki — s cilindrom na glavi. Njemu nasproti je sedel znatno močnejši drugi gospod, ki se je z njim razgovarjal. Kralj je ves čas sedel obrnjen k oknu tako, da ga je lahko vsakdo uzrl — saj je stal vlak 12 minut. Ko se je jel vlak pomikati, bi marsikdo rad zaklical kralju „živio“, ali — no, saj veste g. urednik, kako je!

Žirovnikove narodne pesmi IV. zvezekima v zalogi konzorcij „Slov. Branika“. Pesmi so posebno pripravne za male zборе in za družabno zabavo. Vezani zvezki imajo majhno obliko. — Naročajo se po slovenskih knjigarnah in pri upravitelstvu „Slov. Branika“. Cena 1 K.

Odbor slovenskega akademičnega društva „Slovenije“ na Dunaju se je na zadnjem občnem zboru rekonstruiral tako-le: Predsednik iur. St. Virant; podpredsednik iur. R. Brenčič; tajnik iur. R. Prešeren; blagajnik med. B. Küssel; knjižničar med. Lj. Zbačnik; gospodar phil. J. Rus; arhivar phil. Lav. Čermelj; namestnika iur. Kaisersberger in agr. Wissiak; pregledniki med. Vek. Zalokar, phil. Fr. Vrhovnik in iur. Iv. Sajevec.

Za „Sokolski dom“ na Vrhniki se je nabralo v mesecu januarju t. l. po nabiralnikih v sledečih gostilnah: pri „Jurci“ 322 K, pri „Kočevarju“ 2463 K, pri „Korenčanu“ 7 K in pri „Mantovi“ 335 K.

Redni občni zbor telovadnega društva „Sokol“ na Vrhniki se vrši

v nedeljo, dne 10. t. m. ob dveh popoldne v prostorih „Čitalnice“ na Vrhniki.

Velika maskarada postojnskega „Sokola“ se vrši v nedeljo, dne 26. februarja v prostorih Narodnega hotela ob 8. zvečer. Kakor čujemo, je zanimanje za to prireditev vsestransko in je tudi že priglasieno lepo število mask, tako da ne bo bržčas v ničemr zaostajala za lansko. Kdor je torej brhkih nog in veselega značaja, kdor ljubi prijetno in zabavno družbo, naj pohiti na to veselico, od koder bo odnesel — o tem naj bo prepričan — najlepše spomine. Na zdar!

Zabavni večer s plesom priredi v soboto, dne 18. februarja v restavracijskih prostorih „Narodnega Doma“ v Ljubljani tehniško osebje „Učiteljske tiskarne“. Začetek ob 8. zvečer. Vstop 50 v za osebo.

To so vojaki, korenjaki! V neki gostilni na Poljanski cesti se ga je bil neki domobranski prostak preveč nalezl. Gostilničarka ga je opozorila, da je zanj najboljše, če gre domov spat, O, to je bil ogenj v strehi! Začel je razgrajati ter zbadati druge civilne goste, ojunail se je celo tako daleč, da je razbil več kozarcev. Komaj pa je slišal besedo policaj, jo je junak popihal na cesto. Šele na Eli-zabetni cesti se je zavedel, da je bila s tem začimj maršom pravzaprav užaljena njegova vojaška in junaška čast. Potegnil je bajonet ter začel mahati okrog sebe ter se pri vsakem mimoidečemu skušal s golim bajonetom v roki pridobiti za tako junaštvo potreben „rešpekt“. V veliko srečo za pasante ga je kmalu zalotil neki narednik, ki je občinstvo rešil te junaške vojaške more.

O Vrba, srečna vaša domača! Kaj bi bil Prešeren rekel o svoji rojstni vasi, če bi bil v sredo dopoldne pri vzklicnem senatu. Razpravljalo se je o nositeljih njegovega imena, Mariji in Franciški Prešeren iz Vrbe. Po maši na Marijin praznik dne 8. decembra pr. l. je prišla Franciška Prešeren v vežo samostojne hiše sorodnice Marije Prešeren ter isto pozdravila: „Marijine družbe k... a, več, danes je Marijine družbe praznik. Nastal je vrišč in prepri, ki je dovedel iz gorenjega nadstropja tudi Egid Dobida. To je Franciško Prešeren šele lepše pozdravil, kot ona malo prej Marijo Prešeren, in sicer: „Hudičeva k... a, glej da se izgubiš, nrsi vredna pol hudiča.“ Za take pozdrave sta bila oba obsojena na 8 dni zapore. Pritožba na deželno sodišče jima ni nič pomagala. Šele ko bosta obsedela tistih 8 dni, bosta lahko pozdravila Vrbo, svojo srečno vas domačo.

Ona hoče dobiti pravico. Marija Vrhovec iz Dragomera je ljubljanskemu sodišču jako dobro poznana ženska. Vsaki dan jo vidite lahko ali okoli sodišča kolovratiti, ali pa po hodnikih se sprehajati. Išče namreč pravice v Ljubljani. V zadnjem času se je skregala s svojim sorodnikom Lovrencom Vrhovcem, ki ga med drugim tudi dolži, da jo je nekoč pri sodišču sunil pod rebra. Ko sta v sredo prišla pred okrajnega sodnika, je le ta staro znanko takoj opozoril, naj se dostojno vede, drugače jo pošlje na hodnik. Pa Marija Vrhovec, ki išče pravice, je glede sunka pod rebra ni dobila tudi to pot ne. Zakaj, vse priče so izpovedale, da je toženi ni sunil, temveč le od sebe seganjal. V dolgem — po rdečem nosu soditi — precej duhovitem govoru je sodniku dala na znanje, da ona mora pravico dobiti, magari — V Ljubljani je sicer res težko dobiti pravico, a še težje je bo dobila ta ljuba Dragomercanka, ker ona sama nima tako dobre pravice, da bi z njo še boljše iskala.

„To je tisti gauner.“ Nekoč okoli 3. ure zjutraj je praporščak 27. pešpolka Gustav Jäger spremil svojo prijateljico Gizelo Pogačnik domov. Ko

MALE LISTEK.

Klasični ali moderni styl?

Proti moji kritiki o „Mariji Stuarti“ se je oglasil v daljšem feuilletonu g. M. Skrbinšek in razvil svoje misli o načinu igranja klasičnih iger. Ker podlistek na nekaj mestih apostrofuje poleg moje kritike tudi mene samega, je zelo primerno in dostojno, da posvetim izjavjanju g. Skrbinškega kratko repliko.

Rad pritrdim g. člankarju, da je eden glavnih predpogojev za dovršeno uprizoritev klasične igre predvsem enoten styl; pritrdim tem rajše, ker s tem ponavljam samo svoje mnenje, izraženo v predmetni kritiki. Saj sem vendar konstatiral, da je bilo včasih skoro mučno gledati na odru — večkrat celo v eni in isti sceni — različno stylizovane figure! — Mojo zahtevo glede igranja klasičnih iger v klasičnem stylu weimarske perijode je treba samoobsebi

umevno, razumevati cum grano salis. V tem pogledu je moje mnenje takšno: Igralska umetnost je postala realistična v enaki meri, kakor so sčasoma postajali realistični tudi novi pesniki-dramatiki. Do tedaj pa je vladala na vseh odrih tradicija, da se vedno stylizuje; z večjo ali manjšo umetnostjo, ne pride v poštev. Paziti je bilo treba na pozo, na lepoto geste, besede in organa. Ta manira je ustvarjala — naravno — umetnost velikega govora, lepega, umetnega odhoda itd. Te, nekako rekel bi, zunanosti, sem imel in sploh mogel imeti v mislih, ako sem zahteval klasični weimarski styl, kakor sem stavil zahtevo po realističnem igranju le in edino glede na interpretacijo psihičnih procesov. Izraz „weimarski styl“ naj namreč pomenja nekakšen stopnjevan klasičen styl, tudi z onimi velikimi gestami in tiradami, brez strahu pred vsem specifično teatralnim, pathetičnim in deklamatorskim. Kar se tiče teh čisto zunanjih in pravo psihološko igranje s spremeljajočih znakov in atributov, pripadam po svojem prepričanju meiningenski

šoli, ki zahteva v tem oziru zvesto kopiranje historičnega. Da pa v izražanju duševnih procesov danes ne moremo več z zgodovinsko zvestobo slediti weimarskim maniram, je tako razumljivo, da je v tem pogledu nepotrebno zgubljati besede. Na kratko: klasična igra se igra klasično na zunan, na notran pa z vso potrebno realitiko! Kakšne so takšne idealno-klasične predstave, nam kaže vsaka klasična uprizoritev na dunajskem c. kr. dvornem gledališču.

Zadnje očitanje g. Skrbinškega obstoja v tem, da mi jemlje za zlo, ker sem zagovarjal tisto pretežno večino igralcev, ki niso zadeli klasičnega styla, s preobilno zaposlenostjo in premalo časom za študiranje klasičnega styla. Ta zagovor mu ne ugaja; ker je to nazadnje čisto stvar okusa vsakega posameznika, se mi ne zdi, da bi reagoval na takšno očitanje.

Ono dociranje končno o razliki kreacije Henschla oziroma Caesarja je bilo sigurno namenjeno zelo naivnemu delu občinstva, kajnega g. Skrbinšek.

Slavko Naglič.

Smeh.

Rusko spisal Leonid Andrejev. Prevel P. Pamidor.

Ob poldnevih sem bil trdno prepričan, da bo prišla, in bilo mi je zelo toplo pri srcu! Ljubil sem kakor še nikoli. Površnika si nisem zapel; mrzli veter je pihal notri, vzdigoval ga je in me ovijal z njim, kakor se mu je ljubilo. Toda jaz nisem čutil mraza — sploh nisem mislil na to. Glavo sem nagnil ponosno nazaj, čepico sem si potisnil globoko na tilnik in moškimi, ki so me srečavali, sem pošiljal izzivajoče zapovedujoče poglede — a ženskam poglede polne nežnosti: že cele štiri dni sem ljubil samo njo edino — toda bil sem mlad in moje srce še tako bogato, da prisotnost drugih žensk name ni mogla ostati brez vpliva. In moji koraki so bili urni in prožni.

Ob trizetrt na sedem sem si zapel dva gumba na površniku in sem opazil od mimoidečih samo še ženske, toda gledal sem jih zdaj brez izzivanja, samo malo neježno še in z lahnim znakom vstajajoče razdraženosti... tako čisto v splošnem.

Mene je zanimala zdaj samo ena ženska — ta pa najbrže ne bo prišla — in druge se gredo zastran mene lahko solit: bile so mi odločno na potu, kajti s svojo dozdevno podobnostjo z ono edino so povzročale, da je moja hoja dobila izraz neke neodločne omahljivosti in moje kretnje znak zmedenosti.

Pet minut pred sedmo mi je postalo vroče.

Dve minuti pred sedmo mi je postalo mrzlo.

Natančno ob sedmih, se mi zdi, sem se udal prepričanju, da zdaj pač ne bo prišla.

In ob pol devetih sem bil najbolj pomilovanja vreden stvar na zemlji božji. Površnik sem si že davno zapel z vsemi gumbi, ovratnik si zavihal visoko čez ušesa, čepico si potisnil čez nos, ki je postal že višnjevo nadahnen; lase na sencih, brke in obrvi mi je pobelilo ivje, in zobje so mi sklepetali neusmiljeno. Po opotekajoči se hoji in vsled stisnjene sklonjene postave bi se me lahko prišlo še dovolj trdnemu starcu, ki se vrača po mali partiji pri prijateljih nazaj v svoj brlog. (Dalje.)

prideta do hotela „Lloyd“ naletita na nekoga človeka, v tistem hipu so tudi padle besede: „To je tisti gauner“. Teh besed praporščak baje ni slišal, ker ga je nanje opozorila še le njegova spremljevalka. Praporščak je stavil dozdevnega žaljivca na odgovor, a oni mu je odgovoril, da ne razume nemški. Stvar je prišla dvakrat pred sodišče in obakrat je bil oni dozdevni žaljivec (od neke druge strani smo izvedeli, da je bil to neki Antončič. Opomba uredništva) obsojen na 20 K globe. Pri drugi razpravi se je pokazalo, da sta si pričli gna. Gizela Popačnik ter pravnik Poženel v nasprotju. Prva priča trdi, da takrat razun onega ni bilo nikogar na cesti. G. Poženel pa izpove, da je bilo takrat več ljudi tam okoli. Priča g. Poženel je tudi izpovedal, da se je o temu praporščaku za časa demonstracij govorilo, da je s sličnimi žalitvami praporščak obdolžil več civilistov, dočim jih je najbrže sam izgovoril. Sodišče je verjelo prvi priči.

Če kaplan nima deklet rad — ali pa če so ljudje tako pijani kot krave, potem se zgrade križ kraž prismojarije, kot so tele, med katerimi so in bodo se imeli Hotederščani, Logačani in Vrhnjani svoje posebno dopadaje. Mi smo jih iz dolgotrajne razprave pred vzklicnim senatom deželnega sodišča tako razumeli: Dne 21. novembra p. l. so se imeli Logačani v hotelu Veršici tako imenitno, da so priče n. pr. glede trgovca Jurija Mravla izrekli, da so ga morali na voz prenesti in da je tam na potu proti Logatcu obležal „pijan kot krava“. Na tem vozu se je peljal tudi Jakob Senčur, katerega je Mravel baje nazival za „O b e r č u k a“ i t. d. Spotoma se je Mravel streznil in ko je slišal svojo tovaršijo govoriti o „farjih“ posebno pa o kaplanu T u r š i č u (preje v Logatcu, sedaj na Vrhniki) je tudi Mravel o tem kaplanu izrazil svojo sodbo rekoč, da je „kaplan kurbir“. In sedaj pazite, kaj je iz tega vse naraslo. Ta kaplan Turšič je onemu dozdevno z „Oberčukom“ nazivanimu gospodu Senčurju že preje naročil, da naj pazi kaj bodo ljudje o njem govorili po odhodu iz Logatca. Naravno torej, da je Senčur takoj šel kaplanu sporočiti, da je Mravel njega (kaplana) nazival za kurbirja. To je Senčur pozneje tudi pismeno in sicer sklicujo se na ustmeno poročilo potrdil. Mravlu je šel izraz kurbir nemalo po glavi, šel je h kaplanu ga prosil za odpustanje ter plačal 16 K za klerikalne namene. Prišli pa so navskriž tudi Senčur in oba zakonska Mravel med seboj. Gospa Ema Mravel je g. Senčurju nekaj natihome rekla, Senčur pa je njej nekaj bolj glasno odgovoril. On, g. Mravel pa je g. Senčurju v prodajalni očital, da nima niti toliko, da bi pri njej hlače plačal. Začeli so se tožiti kar vsi navskriž. V Logatcu so bili tako sojeni, da je Senčur dobil 5 dni zavora, a oba Mravel sta bila oproščena. Proti tej razsodbi se je Senčur pritožil na prizivno sodišče v Ljubljani. In tako sta sredo dop. na zatožni klopi sedela ga Ema Mravel ter Senčur, g. Mravla ni bilo. Oba Mravla je zagovarjal dr. Švigelj, a Senčurja dr. Pegan. Sodišče je po 3 ure trajajoči razpravi razsodilo v tem smislu: i. Priziv J. Senčurja glede oprostitev g. Eme Mravel se kot neutemeljen zavrne, ker mu je gospa Mravel kar mu je takrat rekla, le na tihome rekla. II. Prizivu glede oprostitev g. Mravla se deloma ugotovi. Juri Mravel je tedaj kriv, da je v svoji prodajalni trdil, da Senčur svojih hlač ni plačal. Obsodi se na 30 K globe. III. Prizivu, s katerim je bil Senčur krivim spoznan in obsojen na 5 dni zavora, se deloma ugotovi in sicer: oprostite se, da bi bil on kaplanu Turšiču očital, da je kaplan kurbir, kajti kaplan sam mu je naročil, naj mu sporoča kaj ljudje o njem govorijo. Senčur pa je kaplanu le to povedal kar je Mravel izjavil in o čemer tudi priče Apolonija in Frančiška Čuk pripovedujejo, da je Mravel večkrat se izrazil, da ima kaplan iz Vrhnike dekleta rad. Obsodi pa se na 30 K globe, ker je g. Ema Mravel preveč glasno povedal, kar ji je povedal, IV. Juri Mravel se zopet oprosti obtožbe glede očitavanja „Oberčuk“ napram Senčurju, ker tega ni mogla nobena priča potrditi, pač pa so potrdile, da je bil Mravel takrat še „pijan kot krava“ dočim se je takrat že iztreznil, ko je kaplana ozmerjal kot kurbirja. Mravel pa se je o tem s kaplanom že poravnal. Tak torej je konec posledic one vožnje iz Hotederšice v Logatec, ko so bili nekateri tako pijani kot krave. Ni pa ta konec pojasnil, ali ima kaplan iz Vrhnike dekleta rad, ali pa imajo dekleta njega rade.

Pameten konj. Dne 13. t. m. ob 8. uri zvečer pripeljal se je dosedaj še neznan človek na lestvenem vozu na Javornik. Mesto, da bi konj spečega gospodarja peljal dalje po državni cesti proti Jesenicam, zavrnil je na prelazu pred postajo Javornik na železnični tir, ter z noči primerno resnostjo korakal mimo čuvajnice in po-

staje do Save. Za njegov junaški čin ga je baje voznik večkrat pohvalil, najbrže v spanju z običajnim „Hi“. Postajenačelnik Anton Hlebec je hitro poslal čuvaja za štirinogato lokomotivo, katera je pa še v pravem času krenila s tira na državno železnico, kajti za petami je bil že osobni vlak. Da se ni pripetila kaka nesreča, je predvsem zasluga službojočega uradnika, g. Lapajnetu in skrbnega g. načelnika. Predznega voznika je še tisti večer ujel g. župan s Koroške Bele.

Opozorjamo na naš inšert nove trgovine bratov Vokač.

Zahtevajte vedno in povsod samo slovensko kolinsko kavino primes, ker je res najboljša.

Hausbal' pri Schwarzu.

Doletela me je — kakor so bralci „Jutra“ že na kratko zvedeli — čudna in nepozabljiva čast: bil sem v soboto pri Schwarzu, pardon — pri gospodu deželnem predsedniku baronu Teodorju Schwarzu na njegovem „Hausbalu“, ali kakor pravijo odlični gospodje: na elitnem reprezentacijskem domačem plesu. In čisto slučajno sem prišel tja. Namenjen sem bil nekam v Vodmat na „domačo plesno veselico“ vrgel sem se zato v frak, lakčevlje in cilindar, kar sem vse dobil na posodo za dve kroni šestdeset vinarjev na starini, in ko tako lepo korakam od pošte dol po Prešernovi ulici — pa srečam kočije in celo procesijo slavne mestne straže v paradižnih uniformah. „Kaj pa imajo?“ vprašam enega mimoidečih. „Hausbal pri Schwarzu!“ je bil kratek odgovor. „Ta je pa dobra,“ si mislim, „kar na bal k Schwarzu! V Vodmat greš lahko tudi pozneje“. Rečeno storjeno, in kmalu sem stal na široki, lepo od plinovitih svetilk in policijskih mesecev ter lune razsvetljeni, lepo snažno pomešeni Bleiweisovi cesti pred palačo deželne vlade. Brez velikih ceremonij odložim zgornjo suknjo v garderobi in romam po stopnjicah v prvo nadstropje. „E-ha!“ se zadere za lakajja preoblečeni kočijaž baronov, „bohin gens den?“ „V Bohinj ne grem, ampak na bal“ se moško odrežem. „Tos get net! Zinds anglaeden?“ „O, seveda,“ se brž zlažem, „gospod baron so me včeraj sami ekstra prišli vabiti!“ „Majn komplet“ se zdaj prikloni skoro do tal lakaj „nur vajter špaciren!“ — in stopil sem v dvorano. Tam je bilo že prav živahno vrvenje. Godba je prav pridno sviralav ravno veselo mazurko. Velika res ni bila ta godba, ampak zalegla je pa precej, posebno trobentači so se zelo trudili v potu svojega obraza — zastojni seveda ne: vsak je imel na tleh zraven svojega stola vrček penecnega se piva. Kakor sem pozneje zvedel, je bilo to tisto pivo, ki je preostalo ranjkemu Koslerju.

Razsvetljena je bila dvorana res lepo in tudi čedno dekorirana z raznim zelenjem, kar ga je ob tem času ravno dobiti na prostem. Veselo so se sukali pari, med katerimi je bilo mnogo veleodličnih gospodov. Opazil sem med drugim: knezoškofa, ki je izpodrečan, da bi mu predolga kikirja ne nagajala, ravno prav temperamentno plesal z globoko dekoltirano damo, dalje dr. Sustersiča, ki se je istotako sukal veselo, potem deželnega finančnega ministra, ki je neutrudno rajal itd. itd. Baron Schwarz ni plesal, ker ga je trpilo veliko kurje oko na mezinu desne noge. Ampak ples tudi mene ni preveč zanimal, kajti začelo mi je — kakor marsikateri odlični osebnosti — kruliti v želodcu in zato sem se silno razveselil, ko je stopila na stol sredi dvorane debelušna Schwarzova kuharica in naznanila z resolutnim glasom: „Slavna gospoda, miza je pripravljena!“

In ponehal je, kakor bi odrezal, ples in slavna gospoda se je zapodila v jedilno dvorano, kjer je bilo res že lepo pogrnjeno — in jedi so jele rotati na mizo. Najprej v treh velikih skledah prežgana župa z jajcem, potem so prišla domača prešičeva rebra s kislo repo, potem smo imeli pečene oslovске jezike z motovilcem, nato pohane žabe in slednjič — kot močnato jed — kuhane macafzeljne s kozjo smetano. Nazadnje je prišla Knajpova črna kava. Mnogo se je vsestransko opazalo, da je baron Schwarz ves večer izpil samo eno veliko latvico kislega mleka, ki so ga zanj nalašč kisali cele tri tedne v kleti — kislo mleko je namreč zoper nervoznost.

In takrat se je vzdignil baron in je takole pozdravil navzoče (seveda v nemškem jeziku): „Slavna gospoda! Cenjene dame! Ljubi gospodje! Prav iskreno vas vse skupaj in vsakega posebej pozdravljam! Veseli me, da vas, drage svoje prijatelje v težkih in ve-

selih urah, tukaj vidim. Težavni so bili boji, ki smo jih roko v roki bojevali proti našim nasprotnikom. Niso še dobojevani: čakajo nas še volitive v ljubljanski občinski svet... Pozdravljati imam čast v prvi vrsti našega dičnega knezoškofa (hoch-klici) ki je prvi povzdignil svoj energični glas za našo veliko dobrotnico Kranjsko šparkaso, pozdraviti moram veleblagorodnega gospoda deželnega glavarja Šukljeja — pardon — plemenitega Šukljeja, ki že toliko časa v našo popolno zadovoljnost vodi naš deželni zbor in ki si pridobiva vsepovsod čimdalje večji ugled, dalje preblagorodnega gospoda poslanca dr. Sustersiča, ki je rešil pravkar slovensko vseučiliško vprašanje naravnost briljantno, velenjenega deželnega finančnega ministra dr. Lampeta... — Tu mi je postalo — najbrže vsled prežgane župe — slabo in dirjal sem od mize, tako, da žal ne morem povedati, kaj vse je povedal baron Schwarz. Ampak na vsak način je moralo biti imenitno. Komaj sem prišel na sveži zrak, mi je takoj odleglo, toda nazaj na Schwarzo „Hausbal“ se mi ni hotelo — odšel sem v Vodmat, kjer sem se prijetno in neprisiljeno zabaval do ranega jutra. Bav-bav.

Ljubljanske mode.

(Emona-Ljubljana)

Moda in kuhinja sta bistveno zelo združeni in sta obe značilni za kulturo. Obe kažeta okus družbe; čim večja, čim višja kultura, tem finjši okus — s tem še ni rečeno, da bi ta okus ne mogel preiti v skrajnem ekstrem kar kaže prenasitost, ki meji na perversnost. Kadar kultura doseže ta višek, se družba navadno vrne k naravi, k priprostosti in zmernosti. Obleka in jed sta nekaka znaka kulture svoje dobe. Pri priprostem človeku ostane kultura dolgo časa na enem mestu, ne izpreminja niti svoje hrane, niti obleke tako hitro, kakor meščan. V zadnji dobi, ko je upliv mesta na deželo čim dalje večji vidimo da se tudi moda na deželi bolj hitro izpreminja. Priprosta kmečka kultura se zadovoljuje s priprosto hrano in s priprosto obleko, dočim višji svet išče v modi in v kuhinji vedno kaj novega. To smo morali najprej povedati, da vemo prav presoditi pomen mode za kako kulturo.

Ker hočemo govoriti samo o modah od Emone do Ljubljane se ne moremo zanimati za ljubljanske mode pred Emono. Kakšni so n. pr. bili Argonauti ki so nesli ogromno ladjo čez te kraje? Po vsem soditi so bili prav taki, kakor so jih naslikali in izklesali razni stari in novi slikarji in kiparji in po našem mnenju niti figovega plesa niso imeli, ker takrat še ni bilo na svetu katoliške cerkve, da bi varovala javno moralo in tudi lex Heinze še ni vršil svoje kulturne naloge. Zato moremo z gotovostjo trditi, da so bili Argonauti brez obleke in se torej o modi pri njih ne da govoriti. Enako ne more biti govora o modi starih mostoviščarjev, ki so pred Rimljani bivali na ljubljanskem barju. Po vsem soditi so se oblačili v medvedje in druge kože in se ne da o njih nič posebnega povedati, dasi so imeli svoje okraske, kakor kažejo izkopnine. Z Emono se torej začne na tleh sedanje Ljubljane prvo zgodovinsko kulturno življenje in od tu se lahko začne tudi zgodovina mode. Emona je nastala l. 34. po Kr. kot rimsko vojaško mesto in nanjo je prišla rimska kolonija z rimsko modo. Ob tem času je bil Rim na vrhuncu svoje moči in slave, cel tedanji svet se mu je klanjal, življenje v Rimu je bilo razkošno, bogato, veselo. In iz Rima se je razneslo to življenje v province in tudi v taka mesta, kakor je bila Emona, kajti Rimljan je hotel povsod ostati Rimljan in je hotel že s svojo zunanostjo kazati svojo kulturo celemu svetu. Čitali ste o bogatih posrednih rimskih cesarjev o krasnih rimskih heterah, o matronah, o lesku in blišču tedanjega svetovnega mesta. Cel svet je služil s svojimi zakladi temu razkošju. In Emona je bila deležna te kulture in njenega sijaja. Ponosni centurijoni, rimski lahkoživci, ki so bili sem v provincijo alpsko izgnani za kazni, veselji vojaki, poleg tega pa tudi neizogibno ženstvo, vse to je tvorilo prebivalstvo Emone.

Rimska kolonija se je razvila in je padla kot žrtva tujih navalov, s čimer je izginila s teh tal tudi ona rimska kultura, ki smo jo deloma šele zadnja leta izkopali na razvalinah Emone. Sicer se takrat morda ni bahala, da je mali Rim vendar kakor kažejo izkopnine, so hoteli nje prebivalci ostati sinovi cesarskega mesta.

Spominjajte se prekoristne družbe sv. Cirila in Metoda!

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Delegacije.

Budimpešta, 15. februarja. Na današnji seji vojnega odseka avstrijske delegacije se je nadaljevala debata o mornaričnem proračunu. Admiral Montecuccoli je izjavil, da bo znesek 5 milijonov kron, ki je določen za gradnjo četrtega dreadnoughta sicer ostal v sedanjem proračunu, a se bo porabil za druge namene. Glasovanje o mornaričnem proračunu je predsednik odložil za toliko časa, da bo podkomite izvršil svojo nalogo. Nato se je pričela debata o vojnem ordinariju. K debati se je oglasil tudi profesor Masaryk, ki je izjavil, da odklanja sploh vsak ordinarij.

Lukacsev poraz.

Budimpešta, 15. februarja. Ogrski finančni minister Lukacs je danes doživel hud poraz. Komisija, kateri so bili predloženi vsi akti glede afere o ustanovitvi samostojne ogrske banke, je poslanca Kossutha opravičila, o Lukacsu pa je izjavila, da je deloval samo bona fide. Ta dogodek se smatra kot njegov popoln poraz.

Potovanje kralja Petra v Rim.

Rim, 15. februarja. Pot kralja Petra od italijanske meje do Rima je bila podobna pravemu triumfu. Mnogi je priredila kralju na vseh postajah viharne ovacije. Zvečer se je zbrala pred Kvirinalom več tisoč glav broječa množica, ki je gosta nestrno pričakovala. Ko se je kralj Peter prikazal s kraljem Emanuelom na balkonu, ga je mnogobrojno občinstvo burno pozdravilo.

Nemški cesar v Rimu.

Berlin, 15. februarja. V visokih političnih krogih zatrjujejo, da bo cesar Viljem sicer potoval v Rim, toda obiskal samo kralja Emanuela, ne pa papeža. V Vatikanu so radi tega silno razočarani.

Ministerska kriza na Turškem.

Carigrad, 15. februarja. Poslanska zbornica je danes izrekla naučnemu ministru v ministru za javna dela nezaupnico. Radi tega sta oba takoj podala svojo demisijo.

Češko-nemška pravna pogajanja.

Praga, 15. februarja. Češki cesarski namestnik grof Thun je danes odpotoval na Dunaj. Njegovo potovanje je v zvezi z žalostnimi finančnimi razmerami na Češkem in pogajanjih glede nadaljevanja češko-nemške narodno-politične konference.

Obravnava proti 101 rusinskemu dijaku.

Lvov, 15. februarja. Obravnava proti 101 rusinskemu dijaku se je danes nadaljevala. Zagovorniki obtožencev so se brzojavno pritožili na justičnega ministra radi tega, ker državni

pravdnik noče govoriti rusinski. Obtožnica se je najprej brala v poljskem jeziku. Obtoženci in zagovorniki so takoj zapustili dvorano in se vrnili šele potem, ko se je čitala obtožnica tudi v rusinskem jeziku. Ker je jutri pravoslavni praznik, se bo obravnava nadaljevala šele naslednjega dne.

Krakovski vseučiliški profesorji in govor grofa Stürgkha.

Krakov, 15. februarja. Izmed 120 krakovskih vseučiliških profesorjev se je zahvalilo grofu Stürgkhu za njegov govor v zbornici le 75.

Nezgoda praškega pomožnega škofa.

Praga, 15. februarja. Na Riegrovem nabrežju je doletela praškega pomožnega škofa Jarko velika nesreča. V njegovo kočijo je zadel električni voz. Voznik je padel takoj raz voz in obležal nezvesten. Splašeni konji so nato dirjali prestrašeno naprej. Ko so voz ustavili, so našli škofa popolnoma nezvestnega. Imel je zlomljeno levo roko, na desnem in levem senu pa je bil nevarno ranjen.

Politehnika v Inomostu.

Inomost, 15. februarja. V političnih krogih se zatrjuje, da se v kratkem ustanovi v Inomostu politehnika za nemške alpske dežele. Politehniko so hoteli najprej ustanoviti v Solnogradu, a načrt se je vsled odločnega protesta koroških poslancev ponesrečil.

Lastnik, glavni in odgovorni urednik: Milan Plut.

Tiska „Učiteljska uskarna“, Ljubljana.

Mali oglasi.

Lepa vila v bližini mesta Gradca, z vrtom in tramvajsko postajo v vrednosti 30.000 kron, se zamenja za hišo z vrtom v Ljubljani. Poudarje pod „Vila 20“ na inšertni oddelku „Jutra“.

Lokal za pisarno ali prodajalno se odda. Pojasnila: Inšertni oddelku „Jutra“.

Meblovana mesečna soba s posebnim vhomom se takoj odda eni ali dveh osebam s hrano. Gradisce 13.

Gramofon-avtomat skoraj nov se ceno proda. Več se poizve pri Ivanu Pogačniku, Gornji Logatec.

Kupujte „JUTRO“.

Izvod samo 4 vinarje.

Diplomirani krojač Anton Presker

Ljubljana, Sv. Petra cesta 14

prilagoča svojo krojačnico in veliko zalogo oblek.

JULIJA ŠTOR — Ljubljana —

Prešernova ulica šte. 5.

največja zaloga moških, damskih in otroških čevljev, čevljev za lawn-tenis in pristnih goisserskih gorskih čevljev.

Elegantna in jako skrbna izvršitev po vseh cenah.

35% Naznanilo in priporočilo. 35%

Ceneje kot povsod drugje zaradi prihranitev visoke najemnine. Sveži, kot suhi venci, šopki s trakovi in napis.	Odlikovano vrtnarstvo in semenska trgovina na debelo in na drobno, edina na Kranjskem strokovno urejena. Naznanjam, da je moj ilustrirani cenik že 37. letnik izšel za leto 1911. in se ga na željo brezplačno dobi. Za obilno naročbo se priporoča iz odličnim spoštovanjem	Ceneje kot povsod drugje. Cvetlice v loncih, palme l. dr. vse zaradi prihranitev visoke najemnine. Sveži, kot suhi venci, šopki s trakovi in napis.
	ALOIS KORSIKA, Ljubljana, v lastni hiši Bleiweisova cesta št. 1 ali Vrtača.	
	35%	
	35%	

Ugoden nakup.

Prodajam popolnoma novo
specerijsko opravo

za prodajalno za zelo nizko ceno. —
Vpraša in ogleda se pri

Simon Praprotniku
mizarskem mojstru,
Ljubljana, Jenkova ulica št. 7.

Zidna opeka

najboljše vrste in najcenejša se dobi
v poljubni množini pri stavbeni tvrdki

Filip Supančič
Šubicova ulica 5.

POZOR! Mazilo zoper izpušanje in za
pospešitev rasti las; tudi tam,
kjer jih prej ni bilo. Zaraste tudi lise na glavi.
Izvrstno sredstvo zoper prhljaj. Učinkuje po
kratki dobi. Lonček 3 do 5 K. Pošilja tudi po
pošti g. Ana Križaj, Spod. Šiška 222, III. nad.,
12 vrata. Z dobrih izpričevali na razpolago.
Zaloga v drogeriji, foto-manufakturi „Adrija“
B. Cvančara, Ljubljana, nasproti glavne pošte.

Ponatis zanimivega romana

„Otroci papeža“

je izšel in se dobi pri upravn-
ništvu „Jutra“ za 3-50 K bro-
širan, za 4-50 K pa elegantno
vezan izvod. Najbolje je, ako
se istočasno z naročilom po-
šlje tudi denar, ker s povzet-
jem poslana knjiga je dražja.

Poročni prstani

močni v zlatu, na trpez-
nosti neprekosljivi

1 par od K 7.—

naprej
v modernih fazonah —
graviranje brezplačno

FR. ČUDNU

uraru in trgovcu v LJUBLJANI,
samo Prešernova ulica št. 1.

— Ceniki s koledarjem zastoj tudi po pošti. —
Največja zaloga stenskih ur.

Olimpija

krema

je suha krema, brez
maščobe, ob enem naj-
finejša milo, raditega
je Olimpija krema,
kosmetično sredstvo
prve vrste. 1 lonček
velja 1 krono 20 vin.
Po pošti franko 1 K
30 vin. — Dobi se v
glavni zalogi: Lekarna
Trnkoczy, Ljubljana.

Tovarniška znamka „IKO“.

Lastna tovarna ur v Švici.

Jutro se prodaja v Trstu po 4 vinarje

v naslednjih tobakarnah:

Becher, ulica Stadion,
Trevisan, ulica Fontana,
Pipan, ulica Fabra,
Bevk, trg Goldoni,
Vovk, ulica Carduci,
Stanič, ulica Molinpiccolo,
Sekovar, Vojaški trg,
Hrast, Poštni trg,
Može, ulica Miramar,
Magolo, ulica Belvedere,
Geršina, Rojan,
Raunacher, Can pomarzio,
Bruna, S. S. Martiri,
Ercigoj, ulica Masimiliana,
Roščelj, ulica S. Marco,

Cechimi, ulica del Istra,
Bruna, ulica del Rivo,
Bubnič, ulica Sete Fontane,
Gramaticopiulo, ul. Bariera,
Spöder, ulica Bariera,
Lavrenčič, Vojaški trg.
Benusi, Greta,
Kichel, Rojan,
Bajc, ulica Gepa,
Luzatto, ulica Aquedotto,
Segulin, ulica Industria,
Železnik, Sv. Ivan,
Lug, ulica S. Lucia,
Zidar, Sv. M. Magdalena,
Hreščak, ulica Belvedere.

Naročajte in kupujte „JUTRO“!

Zavod za pohištvo in dekoracije

FRAN DOBERLET

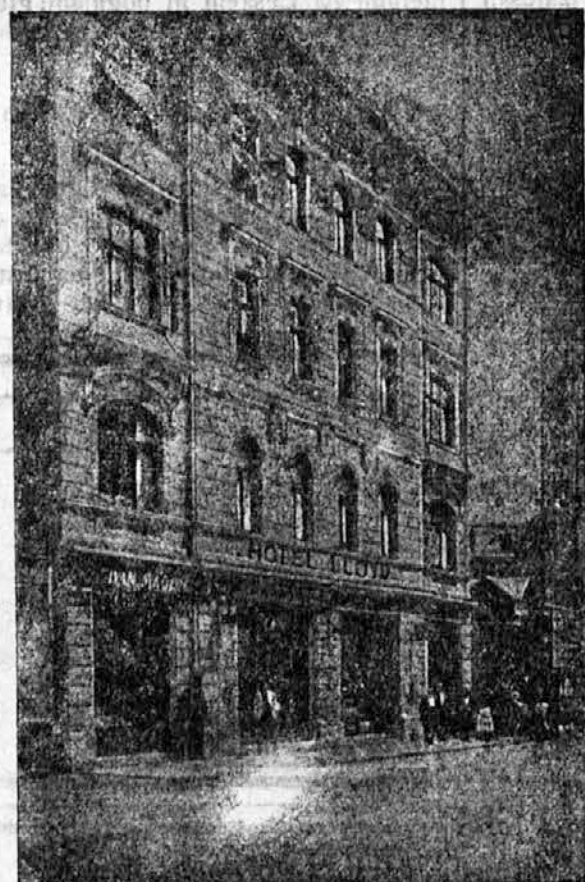
Ljubljana, Franciška ulica 10.

Ustanovljeno leta 1857.

Telefon št. 97.

Pohištvo vsake vrste od najenostavnejših do najumetnejših.
Skladišče tapet, oboknic in okenskih karnis, zaves in preprog.
Velika izbira pohištvenega blaga itd. Enostavne in razkošne
ženitne opreme v najsolidnejši izvršbi. Uredba celih hotelov
in kopalšč.

Cenj. gostom in potujočemu občinstvu

priporočam staroznano

dobro gostilno

kjer točim najboljše naravna
vina, več vrst najfinejšega
mošta: prosekarja, ljutomer-
čana i. dr. od veleposestnika
grofa Fr. Attems iz Spiel-
felda (Štajersko).

Izborna domača kuhinja.
Cene najnižje.

Hotel „Lloyd“

sobe za prenočišča
v najlepšem redu po zmerni ceni.
Omnibus k vsakemu vlaku.

Ljubljana

sv. Petra cesta 9 in
Miklošičeva cesta 11,
nasproti hotela „UNION“.

Karol Počivaunik.

Tovarna vozov

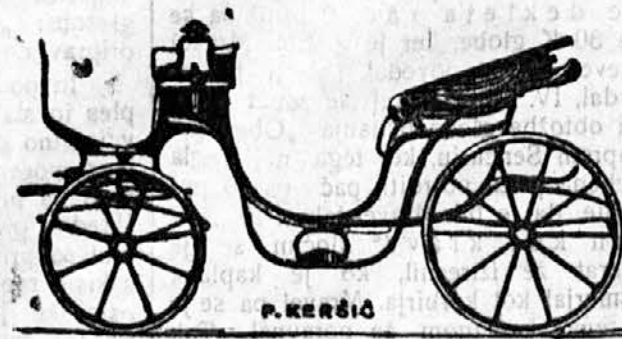
Peter Keršič, Sp. Šiška

priporoča

svojo bogato zalogo različnih vozov.

Sprejemajo se vsa v to stroko spadajoča naročila
in popravila po primerno nizkih cenah.

Sprejema se tudi les v žaganje na parni žagi.

Za točno in solidno delo se jamči.
Že rabljeni vozovi se jem-
ljejo v račun.

Del. glavica:
K 5.000.000.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Stritarjeva ulica št. 2.

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu, Sarajevu in Gorici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih 4½%.

Garantirano pristne

kranjske klobase

po okusu nedosežne, brez primere dru-
gim izdelkom, pošilja po pošttem po-
vzetju najmanj 30 parov. Par 44 vin.
R. M. Zorè, Jesenice, Gorenjsko.

**ZALOGA IN
IZDELOVANJE
OBLEK
PO MERI:**

LJUBLJANA
DVORNI TRG 3

„Narodna kavarna“

Fran Krapeš.

Najboljši pokončevalec
mrčesa je brezdvomno
F. Scherag-a

JANOL

pomori podgane, miši,
stenice, ščurke i. t. d.
— pod garancijo. —

Naroča se:

Dunaj XV.,
Fünfhausgasse št. 5.

Slovenci in Slovenke.

Pri nakupovanju blaga za obleke zahtevajte povsod blago, ki ima napis:

Zvezdna tkanina

in varstveno znamko zlate repate zvezde. Zvezdna tkanina je zanesljivo dobro
in trpežno bombažno in platneno blago, za moške in ženske obleke, srajce,
rjuhe in razno drugo perilo.

Zahtevaj vsak v lastno korist od vsacega trgovca le: Zvezdno
tkanino z znamko zlate repate zvezde!

Izdelovanje igrač

Ernest Hoffarth jun., Dunaj VIII.,

Pfeilgasse 34.

Vojaške oprave za otroke:

Infanterijska garnitura

Huzarska

Planin. lovcev

Dragonska

Ulanska

Telesne straže

Prekupovalci specialni cenik.

obstoječa iz čake, prsnega „ 4.—
oklepa, sablje, patronske „ 5.—
taške, puške v najfinejši „ 5.—
izdeljavi „ 5.—
„ 6.—

Razpošiljatev po povzetju.

Združeni čevljarji v Ljubljani

Wolfova ulica 14

odlikovani na mednar. lov. razstavi na Dunaju 1910

priporočajo za zimsko sezono svojo

bogato zalogo obuval

vseh vrst moških, ženskih in otroških, domačega in tujega izdelka. — Gumi
za pete, vrvice, zaponke, čistila itd. vedno v največji izbi.

Specialisti za nepremočljive lovske in turistske čevlje.
Izdeluje se tudi po meri v lastni delavnici, ter se sprejemajo tudi popravila
Postrežba točna, cene solidne.

Zunanja naročila proti povzetju. — Zahtevajte cenovnike.